

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.102/2018/5. szám

A Debreceni Ítéltábla Dr. Gyulai Sándor Csaba ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű felperes neve I. rendű, II.rendű felperes neve II. rendű (mindketten: cím) felpereseknek - a Bihary, Balassa és Társai Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: Dr. Slégl Ibolya, cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen szerződés létre nem jöttének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 7.P.21.648/2017/4. sorszámu ítélete ellen a felperesek által 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmet elutasítja.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperesek, mint egyetemleges kötelezettek által a Magyar Államnak fizetendő feljegyzett kereseti illeték összegét 622 705 (hatszázhuszonkétezer-hétszázöt) forintra felemeli. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 27 000 (huszonhétezer) forint áfát tartalmazó 127 000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a Magyar Államnak - külön felhívásra - 830 274 (nyolcszázharmincezer-kétszázhetvennégy) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperesek az alperestől független, **gazdasági társaság** alkalmazottja, a felperesekkel baráti kapcsolatban álló K. L. alkusszal történő egyeztetést követően 2007. augusztus 2-án **A+B** befektetési egységekhez kötött életbiztosítási szerződés megkötésére irányuló ajánlatot tettek a G. P. Biztosító felé. A biztosítás módozata: **A...69**. Ezt követően 2007. augusztus 27. napján az alperes felé nyújtottak be igénylőlapot „Ingatlanhitel plusz” kölcsön igényléséhez, melyben fennálló kölcsöneik kiváltására (lakáshitel, autó hitel, személyi hitel) 10 000 000 forint kölcsön biztosítását kérték. Az igénylésben életbiztosítással kombinált kölcsönt igényeltek a fent megjelölt biztosításra utalva. Ugyanezen a napon a felperesek külön szövegezett nyilatkozatot írtak alá, melyben rögzítették, hogy az **U.** Hirdetményét a felperesek átvették, annak tartalmát megismerték az abban foglalt rendelkezéseket a nyilatkozat aláírásával magukra nézve kötelezőnek elismerték. A felperesek ebben akként nyilatkoztak továbbá, hogy a devizahitel kockázatairól szóló nyomtatványt

szintén átvették, annak tartalmát megismerték és tudomásul vették. Megismerték az U. által alkalmazott devizahitel árfolyamkockázatát csökkentő törlesztési módot is.

Az alperes, mint hitelező és a felperesek, mint adósok 2007. december 12. napján hitel-kiváltási és szabadfelhasználási célra kölcsönszerződés kötöttek, melyben **K. L.** mint a **gazdasági társaság** alkusza közreműködött.

A szerződés szerint a hitelkiváltási célú kölcsön részösszege 60 094 CHF, legfeljebb 8 012 673 forint, a kölcsön futamideje 240 hónap, az éves induló kamatláb 1,20%, az éves induló kezelési költség 2,5%, kockázatvállalási fedezeti díjának induló mértéke 0,50%, a kölcsön induló teljes hiteldíj mutatója 4,54%, az első kamatperiódusra irányadó törlesztőrészlet 210 CHF. A kölcsön fedezetéül a felperesek által felajánlott ingatlanon - D., **O. utca 41.** - a felek jelzálogjogot alapítottak.

E mellett a szerződés alapján az alperes szabadfelhasználású kölcsönt nyújtott a felpereseknek 14 905 CHF, legfeljebb 1 987 327 forint összegben. Ezen hitel futamideje szintén 240 hónap, éves induló kamatlába 1,20%, éves induló kezelési költsége 2,5%, kockázatvállalási fedezeti induló díjmértéke 0,50%, míg a teljes hiteldíj mutató induló mértéke 4,63%, a törlesztőrészlet 52 CHF volt. Biztosítékként ezen kölcsön fedezetére is a felperesek tulajdonában lévő D., **O. utca 41.** alatti ingatlanra alapítottak jelzálogjogot.

A felperesek által korábban megkötött életbiztosítási szerződés a tőketörlesztés fedezetéül szolgált.

A kölcsönszerződés II. Általános Részében a felek megállapodtak, hogy az alperes az adóst a folyósított deviza összegéről úgynevezett visszaigazoló levélben értesíti, amely tartalmazza a kölcsönnyújtó által megállapítandó, a folyósított deviza összegre tekintettel esetlegesen módosuló - havi törlesztőrészletet, illetve a II/3.5. pont szerint esetlegesen fizetendő összeget is.

A szerződés Általános Rész 2.8. pontja rendelkezik a teljes hiteldíj mutatónak meghatározásáról, rögzíti, hogy az alapul vett feltételek változása esetén a mutató értéke módosulhat, és az nem tükrözi a kölcsön kamat- és árfolyamkockázatát. A számítása során nem vették figyelembe a kölcsön és biztosítéki szerződések közjegyzői okiratba foglalásának, vagy ügyvédi ellenjegyzésének, a kölcsönhöz kapcsolódó élet- és/vagy vagyonbiztosításoknak a díját.

A 3.2 pont akként rendelkezik, hogy ha a kölcsönhöz életbiztosítás kapcsolódik, a kölcsön havonta esedékes kamata, ideértve az esetleges kockázati kamat felárat összegét is, a kezelési költség havonta esedékes része és a kockázatvállalási fedezeti díj, egyéb esetekben a kölcsön havonta esedékes tőke törlesztése, a kamat, ideértve az esetleges kockázati kamatfelárat összegét is, továbbá a kezelési költség havonta esedékes része és a kockázatvállalási fedezeti díj együttesen képezi a havi törlesztő összegét.

A 3.6. pont értelmében a törlesztőrészlet forintban kifejezett összegének meghatározása a kölcsönnyújtó megállapított úgynevezett elszámoló árfolyam figyelembe vételével történik, ezen elszámoló árfolyamot az alperes előre, a várható árfolyam alapján állapítja meg akként, hogy a fizetés a devizaárfolyam várható ingadozása esetén is fedezetet nyújtson a törlesztőrészlet tényleges megfizetésének napján a kölcsönt nyújtó hirdetményében meghatározott árfolyamon (törlesztő árfolyam) teljesítendő fizetések forint ellenértékének. A 3.7 pont szabályozza a törlesztő és az elszámoló árfolyam különbözetének elszámolására vonatkozó szabályokat, és azt, hogy negatív különbözet esetén annak megfizetésére az adós kötelezettséget vállal. A 3.8 pont szerint a kölcsönadó a kamatperiódus közben is jogosul volt új elszámoló árfolyamot megállapítani, ha az árfolyamváltozás mértékére vagy ütemére tekintettel az elszámolási különbözet egyenlege tartósan negatívvá válna.

A 6.7. pont szerint az adósok tudomásul vették, hogy a kölcsön igénybevételevel együtt járó, az árfolyamváltozásokból eredő kockázatot teljes mértékben maguk viselik. A kölcsönadó fenntartotta

annak jogát, hogy amennyiben az árfolyamok kedvezőtlen változása megítélése szerint veszélyeztetné az adósok kölcsön törlesztési képességét, a fennálló tartozást forintra átváltsa és az átváltás napjától a mindenkori hirdetményében meghirdetett a jelen kölcsön céljának és típusának megfelelő kamatláb és díjmértékek alapján számítsa ki a kamatot és kezelési költséget.

A 6.20., 21. és 22. pontban rögzítették a felek, hogy a Hirdetmény mindenkori módosulásait az adósok kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadják, és tudomásul veszik, hogy a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a mindenkor hatályos Hirdetmény rendelkezései az irányadók.

Ugyanezen a napon külön szerződéssel a felek jelzálogot alapítottak a biztosítésként leköötött ingatlanra, a felperesek a kölcsön- és zálogszerződéseknek megfelelő tartalmú egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozatát dr. Sz. A. közjegyző közokiratba foglalta.

Az alperes a 2007. december 22. küldött értesítésben a folyósítás dátumaként 2007. december 21. napját, folyósított összegként 53 371,51 svájci frankot, azaz 8 012 673 forintot, éves kamatláb aktuális értékeként 1,20%-ot, éves kezelési költségként 3%-ot, elszámolási árfolyamként 158,57 forintot jelölt meg. A 2008. január 12-től 2008. július 12-ig közölte a felperesek által fizetendő törlesztőrészlet havi összegét is.

Az alperes 2008. január 14-ei keltezéssel ugyanilyen értesítést küldött az alperes az I. rendű felperes részére a folyósított 1 987 327 forint - 13 083,99 CHF - adatai vonatkozásában azzal, hogy a folyósítás dátuma 2008. január 11., az éves kamatláb 1,20%, éves kezelési költség 3%, elszámolási árfolyam 161,31 forint, meghatározta továbbá a 6 hónapos időtartamra fizetendő havi törlesztőrészlet összegét is.

A kölcsönszerződés aláírását követően az alperes az értesítő levél szerinti időpontban a hitelkiváltási céllal felvett kölcsönösszegét a pénzintézetek felé, míg a szabad-felhasználású hitel összegét a felperesek részére átutalta.

A 2015. április 30-án kelt levélben az alperes a 2014. évi XL. törvény (továbbiakban: elszámolási törvény) elszámolási kötelezettségét a perbeli kölcsönszerződés alapján a felperesek felé teljesítette meghatározva abban a tisztességtelenül felszámított összegeket.

A felperesek módosított kereseti kérelmükben elsődlegesen a kölcsönszerződés létre nem jöttének, másodlagosan részleges érvénytelenségének, harmadlagosan teljes érvénytelenségének megállapítását kérték, a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánításával, valamint annak megállapításával, hogy a felperesek fizetési kötelezettsége az elszámoló levélben feltüntetett összegszerűséggel szemben 4 165 767 forint. Kérték továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását is.

Alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult és a felperesek perköltségben történő marasztalására, áfával növelten.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította.

Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az alperesnek 264 530 forint perköltséget és az államnak külön felhívásra 249 900 forint feljegyzett kereseti illetéket.

Rögzítette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 685. § e) pontja értelmében a perbeli hitelszerződés fogyasztói szerződésnek minősül.

Megállapította, hogy a Hirdetményben közzétett Üzletszabályzat az egyedi szerződés részévé vált a Ptk. 205/B. § (1) bekezdése szerint, mivel a felperesek részére a Hirdetmény megismerését az alperes lehetővé tette, és azt a felperesek kifejezetten aláírásukkal igazoltan elfogadták.

Utalt arra, hogy a felperes előadása szerint a kölcsönszerződést az aláírása előtt átolvasta, és tudja, hogy a Hirdetmény mit tartalmaz, **K. L.** előadása szerint továbbá mindent kinyomtatott és átadott az ügyfeleknek, a Hirdetménnyel kapcsolatosan kérdést nem tettek fel, tőle Hirdetményt nem kértek. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163. §-a alapján köztudomású tényként fogadta el, hogy a Hirdetmény aktuális szövege a szerződéskötés időpontjában a bankfiókokban ki volt függesztve, továbbá a bank internetes honlapján is elérhető volt. A felperesek 2007. augusztus 27-én aláírt nyilatkozatukban is elismerték az alperesi Hirdetményt átvételét és tartalma megismerését. A Legfelsőbb Bíróság EBH 2011.2413. szám alatt közzétett eseti döntésére utalva rámutatott, hogy nem összeegyeztethetetlen az ÁSZF megismerésére, elfogadására vonatkozó nyilatkozat megtételével, ha azt a felek által aláírt blanketta szerződés tartalmazza. Az adós nyilatkozatának szerződésbe foglalása a legcélszerűbb bizonyítási mód, annak érvénytelensége nem állapítható meg.

Hangsúlyozta, hogy a szerződés létrejötte, illetőleg annak érvénytelensége egymással össze nem mosható fogalmak. A szerződés létrejötte körében azt kell vizsgálni, hogy a kölcsönszerződés tartalmazza-e a hitelező és az adós felperesek kölcsönös és egybehangzó akaratát kifejező szerződéses nyilatkozatát, megállapodásukat a lényeges és jogszabály által nem rendezett kérdésekben. A szerződések esetleges tartalmi hiányai, hibái, így például a Hpt. 213. §-ában foglaltak megsértése a szerződés létrejöttét nem érinti, hiszen ahhoz a törvény a semmisség jogkövetkezményét fűzi. Érvénytelen, azaz semmis pedig kizárólag a már létrejött szerződés lehet.

Kifejtette, hogy a kölcsönszerződés létrejöttéhez a Ptk. 523. § (1) bekezdésére tekintettel a feleknek a kölcsön összegében, valamint az adósságot terhelő visszafizetési kötelezettségben és az ügyleti kamatban kell megállapodniuk. Devizaalapú kölcsön-szerződés tekintetében a megállapodásnak a szerződés devizaalapúságára is ki kell terjednie. A felek ügyleti akaratát elsősorban a mindkét fél által aláírt teljes bizonyító erejű magánokirat, illetve a közokiratba foglalt szerződésből kiindulva kell vizsgálni.

A felek egyedi szerződése egyértelműen tartalmazza a finanszírozási igény összegét, a kölcsön nyilvántartásának devizanemét svájci frankban, valamint a kölcsön összegét svájci frankban, a kölcsön induló kamatlábának, kezelési költségének mértékét, a törlesztőrészletek várható összegét és a futamidejét is. Tartalmazza tehát mindazon elemeket, amelyek a kölcsönszerződés létrejöttéhez elengedhetetlenek. Ugyanezeket az adatokat tartalmazza egyébként a felperesek közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozata is, amely a Pp. 195. § (1) bekezdése alapján bizonyítja, hogy a felperesek ilyen tartalommal kötöttek kölcsön-szerződést az alperessel.

A felperesek akarati hibákra történő hivatkozása pedig nem fog helyt, miután saját előadásuk, mely szerint „olcsó hitelhez kívántak jutni”, nem eredményezi a szerződés létrejöttét, ez saját előadásukon túl nem igazolt.

Az egyedi szerződés és az Üzletszabályzat rendelkezéseiből, valamint a felperesek személyes nyilatkozatából kitűnően a perbeli szerződést egyrészt hitelkiváltásra, másrészt szabadfelhasználású célból kötötték meg, ehhez nyújtott hitelt az alperes. A devizaalapúság a szerződés kapcsán tehát nem befektetési szolgáltatás, hanem elszámolási mód. E körben idézte a 6/2013. Polgári Jogegységi Határozat 3. pontjához fűzött magyarázatot is. Jogi álláspontjára tekintettel mellőzte a felperesek bizonyítási indítványának teljesítését.

Megállapította, hogy a kölcsön forint összege az egyedi szerződésben és az ahhoz kapcsolódó értesítő levélben egyértelműen és azonosan került meghatározásra, az egyedi szerződés I/1.1., I/A.4., I/B.18. pontjai szerint. A folyósítási értesítőben a folyósítás napján érvényes az elszámolási

árfolyam alapulvételével került kiszámításra a hitel forint összegének megfelelő svájci frank összege. A Kúria 1/2016 polgári jogegységi határozata szerint pedig megfelel a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvényben (továbbiakban: Hpt.) foglaltaknak, ha az írásba foglalt szerződés - ideértve az annak a szerződéskötéskor részévé vált Általános Szerződési Feltételeket is - a kölcsönösszegét forintban határozza meg, feltéve, hogy az így meghatározott kölcsönösszeg devizában kifejezett egyenértéke pontosan kiszámítható az átszámítás szerződésben rögzített későbbi időpontjában, ennek hiányában a folyósításkor, az akkori irányadó árfolyam figyelembevételével. A perbeli szerződés esetén egyértelműen kiszámíthatónak és meghatározhatónak ítélte a kölcsön összegét, az egyedi szerződésben szereplő és az értesítő levélben szereplő svájci frank összeg eltérését az árfolyamváltozásra vezette vissza.

Megállapította, hogy a kölcsönszerződés I/A.12. és I/B.26. pontjai a 41/1997. (III.5.) Korm. rendeletbe foglalt számítási szabályoknak megfelelően határozzák meg az induló THM-et. A kölcsönszerződés II/2.8. pontja a rendelet 8. § (2) bekezdésével összhangban tételesen tartalmazza azt, hogy mit nem vett figyelembe az alperes a THM kiszámításánál. A teljes hiteldíj mutatóra vonatkozó rendelkezéseket rögzíti a Hirdetmény 19. oldal IV. melléklete és az üzletszabályzat I/20. pontja. A szerződés semmisségét így a Hpt. 213. § b) pontja alapján nem találta megállapíthatónak.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés c) és d) pontjaira alapítottnak a felperesek a szerződés állított semmisségének konkrét indokát nem adták, a d) ponttal kapcsolatosan utalt arra, hogy az abban foglaltak tisztességtelenségét a DH törvények jogszabályi útján kimondták és így az rendezésre került a felek közötti elszámolás kapcsán.

Megállapította, hogy a szerződés I/A/13., valamint a I/B/27. pontjai tartalmazzák az első kamat periódusra érvényes havi törlesztőrészlet összegét svájci frankban meghatározva. A II.3.6. pont szerint a törlesztő összeg forintban kifejezett összegének meghatározása a kölcsönnyújtó által megállapított úgynevezett elszámoló árfolyam figyelembevételével történik. A II.1.2. pontja értelmében pedig az ún. visszaigazoló levél a folyósított kölcsön tényleges összege mellett tartalmazza a kölcsönnyújtó által megállapítandó - a folyósított devizaösszegre tekintettel esetlegesen módosuló - havi törlesztőrészletet, illetve a II/3.5. pont szerint esetlegesen fizetendő összeget is. A szerződéskötéskor Üzletszabályzat 21. pontja tartalmazza továbbá a havi törlesztőrészlet kiszámítására irányadó képletet. Az 1/2016. Polgári jogegységi határozatra utalással mindezek alapján megállapította, hogy a törlesztőrészlet összege a törlesztési ütemtervben devizában is és forintban is meghatározott volt, a szerződés nem ütközött a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába.

Rögzítette, hogy az alperes a szerződéskötés időpontjában külön a devizahitelek kockázatáról szóló tájékoztatót rendszeresített, melynek megismerését és átvételét a felperesek külön nyilatkozat aláírásával elismerték. A Ptk. 205. § (3) bekezdésére, a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdéseire, valamint a 6/2013. és 2/2014. Polgári jogegységi határozatokra hivatkozással megállapította, hogy az egyedi szerződés és a külön íven is megszövegezett kockázatfeltáró nyilatkozat szövege egyértelmű, az átlagos fogyasztó számára is világosan és érthetően, ugyanakkor kellő mélységben ad tájékoztatást és magyarázatot arra vonatkozóan, hogy a felvett kölcsön havi törlesztőrészletei CHF és a forint egymáshoz viszonyított árfolyamának alakulásától függően változhatnak, valamint ez az adós számára jelentős kockázatot jelent, és hogy a kockázatot az ügyfél viseli.

Kiemelte, hogy a felperesek korábban is rendelkeztek deviza alapú hitellel, ezért az átlagos fogyasztóhoz képest az árfolyamkockázat mibenlétére vonatkozóan nagyobb tájékozottsággal rendelkeztek.

Az alperes tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, ezért a felpereseknek kellett bizonyítania, hogy az alperes képviselőjében eljáró személytől olyan konkrét és hitelt érdemlőnek tűnő tájékoztatást kaptak, amelyből alappal gondolhatták, hogy az árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, illetve az bizonyos mértékig korlátozott, azaz van egy maximuma. Ezt azonban bizonyítaniuk nem sikerült, ezért az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás tisztességtelenségére alapított felperesi érvénytelenségi hivatkozás nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperesek által 3/F/1. alatti előkészítő iratban előterjesztett kezelési költség, valamint kockázatvállalási fedezeti díj tisztességtelensége megállapítására vonatkozó kereseti kérelmet meg nem engedett keresetváltoztatásnak tekintette a Pp. 146/A. § (1) bekezdése alapján, ezért azt érdemben nem vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a felperesek tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmével kapcsolatban megállapította, hogy a tárgyalás felfüggesztésének egyes kérdéseiről szóló 3/2005. (IX.14.) PK-KK közös véleményben foglaltak alapján az nem indokolt, a felsorolt előzetes döntéshozatali eljárások kimenetele ténylegesen nem tekinthető a per előkérdésnek, illetőleg nem merül fel az uniós jog értelmezésével kapcsolatos kérdés.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket az alperesrészére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 4/A. §-a alapján megállapította ügyvédi munkadíj megfizetésére.

A kereseti illetéket a felperesek által állított fennálló tartozás - 4 165 767 forint - alapulvételével megállapítottan kötelezte a felpereseket a le nem rótt kereseti illeték megfizetésére 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

A felperesek fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérték a kereseti kérelemnek megfelelően, másodlagosan kérték az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését. Kérték továbbá az alperes per költségekben való marasztalását.

Állították, hogy az elsőfokú bíróság által felvett tényállás a felperesek és a tanú által előadott tényállástól eltér, mivel azokból egyértelműen megállapítható, hogy befektetési tanácsadó közreműködésével befektetési szerződést kötöttek, melynek csak egyik része volt a kölcsönszerződés. A devizaszerződéses konstrukció önmagában is tartalmaz egy devizabefektetési szerződést, emellett azonban egy úgynevezett „kombi” termék része volt, mely egy befektetési szerződésből és egy kölcsönszerződésből állt, és eképpen összességében befektetési terméket képezett. A tanú igazolta, hogy a felperesek nem kaptak hirdetményt, ekként az nem vált a szerződés részévé. A hirdetmény átadásának hiányában a szerződés nem jött létre.

Az elsőfokú bíróság megsértette az uniós rendelkezéseket, amely abszolút hatályon kívül helyezési ok.

Továbbra is állították, hogy a szerződés nem jött létre, mert a szerződéskötéskor a kölcsön összege, a kamat, kezelési költség, törlesztőrészletek összege, törlesztés időpontjai, THM mértéke a folyósítási értesítőben meghatározottaktól eltérően került rögzítésre, ezért a kölcsönszerződés nem tartalmazza a valós devizakölcsön összeget és a törlesztőrészletek összegeit. A folyósítási értesítőben közölt magasabb kezelési költség tekintetében a felek között konszenzus nem volt. A kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontjába ütközik. A felperesek olcsó hitelt szerettek volna, azonban mivel a devizahitel ilyennek nem tekinthető, a szerződés megkötésére szerződési akaratuk nem terjedt ki.

Állították, hogy a felperesek árfolyamkockázati tájékoztatást nem kaptak, a hivatkozott tájékoztatót nekik nem adták át. Az egyébként nem megfelelő, mert abból a tényleges árfolyamkockázatra semmilyen következtetés nem vonható le.

Hivatkoztak továbbá arra, hogy a 2016. augusztus 29-i tárgyaláson csatolt előkészítő iratban elsődlegesen előterjesztett kezelési költség, valamint kockázatvállalási fedezeti díj tisztességtelenségének megállapítása iránti kereseti kérelmük nem késett el, a bíróságnak a szerződési feltételt tisztességtelenségen alapuló semmisséget hivatalból is figyelembe kellett volna vennie.

A felperesek továbbra is szükségesnek tartották a tárgyalás felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt C-38/17., C-51/17., C-118/17., C-126/17., C-186/17., C-183/16. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárások, illetőleg egy további, általuk meg nem jelölt számú előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően állapította meg, az alperes befektetési szolgáltatást nem nyújtott. Okirattal alátámasztotta, hogy a felperesek kézhez kapták a devizakockázati tájékoztatót, melyet egyébként maguk csatoltak keresetlevelükhöz, de maga a szerződés is rögzíti a devizakockázatot.

K. L. vallomásával és okirati bizonyítékokkal igazolta, hogy a hirdetményt és devizakockázati tájékoztatót a felperesek átvették, így a hirdetmény/üzletszabályzat a szerződés részévé vált. A felek között a szerződés létrejött, a szerződést a felek írásba foglalták, annak pontjai kellően konkrét és félreérthetetlen rendelkezések. A kölcsönszerződés megfelel továbbá a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), c), d) és e) pontjainak is. Kérte a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelem elutasítását.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A tárgyalás felfüggesztése iránti kérelem nem alapos.

Az ítélet tábla a tárgyalás felfüggesztése körében az elsőfokú bíróság által az ítéletben e körben adott indoklással maradéktalanul egyetért, azt megismételni nem kívánja. A fellebbezésben előterjesztett felfüggesztési kérelemmel kapcsolatban azonban rögzíti az alábbiakat.

Az elszámolási törvény 37. §-ban előírtak hiányában a felperesek a Ptk. 239/A. § alapján megállapítás iránti kereseti kérelmet is előterjeszthetnének, azonban ahogyan éppen az Európai Unió Bírósága előtt C-483/16. sorszámu alatti előzetes döntéshozatali eljárásban **N. W.** főtanácsnok indítványában kifejtette, nem feltétlenül sérti az egyén jogainak hatékony bírói jogvédelmét, ha a nemzeti szabályozás további eljárási cselekményeket ír elő ahhoz, hogy a nemzeti bíróságokhoz lehessen fordulni. Nem tekinthető a felperesekkel szemben különösen megerőltető feladatnak a jogkövetkezmény iránti eseti kérelem előterjesztése, különösen arra tekintettel, hogy viszonyítási alapként használhatják azt a részletes elszámolást, melyet a pénzügyi intézet köteles volt részükre megküldeni, észszerű hogy ha a fogyasztó úgy véli, hogy további követelése van, úgy köteles legyen ez álláspontját kifejezni és a követelését összecszerően megjelölni." Az ítélet tábla ezen okfejtéssel maradéktalanul egyetért és erre is tekintettel az eljárás felfüggesztését a C-483/16. szám alatti előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig nem találta indokoltnak.

A felperesek hivatkozásával ellentétben C-38/17. ügyszám alatti előzetes döntéshozatali eljárásban erre a 2014. évi XXXVIII. (továbbiakban: jogegységi) törvény a visszaható hatályú jogalkotásba

ütközésével kapcsolatban kérdés feltételére sem került sor, az kifejezetten az 1/2016. Polgári jogegységi határozatban foglaltakkal kapcsolatos. Az Alkotmánybíróság 7/2015. (III.19.) AB határozat III.36. pontjában ugyanakkor kimondta, hogy a jogegységi törvény nem ütközik a visszaható hatályú jogalkotás tilalmába.

A C-51/17. ügyszám alatti előzetes döntéshozatali eljárással kapcsolatban pedig az ítéletmaradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, ezen kérdés a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján, figyelemmel az Európai Unió Bíróságának már meghozott ítéleteire, így a C-26/13. és C-186/16. számú előzetes döntéshozatali eljárásban adott jogi értelmezésre is eldönthető.

A C-118/17. ügyszám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás tárgya a szerződés érvénytelenségének bíróság általi orvoslása, mely figyelemmel arra, hogy a felperesek keresete az alábbiak szerint nem megalapozott, a per érdemi döntésére nincs kihatással.

A C-126/17. szám alatti előzetes döntéshozatali eljárás jelen per előkérdésének szintén nem tekinthető, hiszen a perbeli szerződésben a kölcsön összege svájci frankban is kifejezetten megjelölésre került.

A felperes által fellebbezésében hivatkozott C-186/17. szám alatti előzetes döntéshozatali eljárás a 261/2004/EK rendelet 7. cikkében írt kártalanításhoz való joggal kapcsolatos kérdéseket tartalmaz, melynek jelen bírósági eljárással semmilyen összefüggése nincs. A felperesek által esetlegesen hivatkozhatott C-186/16. szám alatti előzetes döntéshozatali eljárás pedig már befejezésre került, tehát arra tekintettel az eljárás felfüggesztése nem indokolt.

A felperesek hivatkoztak arra, hogy az Európai Unió Bírósága előtt a szerződés esetleges befektetési elemével kapcsolatban is előzetes döntéshozatali eljárás van folyamatban, azonban ennek számát nem jelölték meg, a bíróság számára nem ismert, erre tekintettel sem volt tehát indokolt a tárgyalás felfüggesztése.

Mindezekre tekintettel az ítéletmaradéktalanul a felperesek tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét elutasította, mely döntés ellen fellebbezésnek a Pp. 155. § (3) bekezdése alapján nincs helye.

A felperesek fellebbezése nem alapos.

Az ítéletmaradéktalanul elsődlegesen a felperesek által az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmet vizsgálta, figyelemmel arra, hogy annak megalapozottsága esetén a további vizsgálat nem megindokolt. A felperesek e körben arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a felperesek, valamint a tanú által előadottakkal ellentétesen megállapítva jutott arra a következtetésre, hogy a hirdetmény a szerződés részévé vált, illetőleg a felek közötti jogviszony befektetési elemet nem tartalmaz, továbbá hivatkoztak a Pp. 211. § (1) bekezdésében foglaltakra.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, azokat a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. A bizonyítékok mérlegelése a bíró perbeli cselekménye, egy következtetési művelet. Amennyiben a bíróság ezen mérlegelési tevékenység eredményeképpen nem a megfelelő következtetésre jut és helytelen tényállást állapít meg - amennyiben a bizonyítás nagy terjedelmű kiegészítése nem szükséges -, az nem az ítélet hatályon kívül helyezésére, hanem annak megváltoztatására vezethet.

Az ítéletmaradéktalanul a felpereseknek a Pp. 387. § (1) bekezdésével alkalmazandó Pp. 211. § (1) bekezdésére történő hivatkozását értelmezni nem tudta, figyelemmel arra, hogy a Pp. 387. § (1) bekezdése a járásbírói hatáskörbe tartozó kis értékű perekben alkalmazandó utaló szabály, míg a Pp. 211. § (1) bekezdés az előzetes bizonyítás eredményének felhasználására vonatkozik.

Amennyiben pedig az elsőfokú bíróság döntése a irányadó hazai vagy nemzetközi anyagi jogi jellegű rendelkezéseknek nem felel meg, az szintén a döntés megváltoztatásához, és nem az ítélet eljárási okból való hatályon kívül helyezéséhez vezet. Itt jegyzi meg az ítéletmaradéktalanul, hogy a 2008/48. EK irányelv jelen perben nem volt irányadó, figyelemmel arra, hogy azt csupán 2008. április 23.

napiján, tehát a perbeli szerződés megkötését követően fogadták el, az visszamenő hatállyal nem rendelkezik, így a perbeli jogvita eldöntésére nem irányadó.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során lényeges eljárási szabálysértés nem történt, az elsőfokú bíróság a tényállást a döntéshez szükséges mértékben feltárta, erre tekintettel az ítélet hatályon kívül helyezésének Pp. 253. § (2) és (3) bekezdésében írt indokai nem álltak fent.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által az ítéletének indokolásában kifejtettekkel maradéktalanul egyet ért, azt megismételni nem kívánja, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel azonban rögzíti az alábbiakat.

A felek által aláírt teljes bizonyító erejű magánokiratban foglalt szerződésben, illetőleg a felperesek által közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozás elismerő nyilatkozatban is a kölcsön összege, az ügyleti kamat, kezelési költség mértéke, a törlesztőrészlet összege, a törlesztés időpontja, gyakorisága, a THM értéke rögzítésre került. Mindkét kölcsön vonatkozásában meghatározták a kölcsön forintban kifejezett összegét és feltüntették tájékoztató jelleggel annak a kölcsönszerződés megkötésekor irányadó svájci frank ellenértékét is, mely megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjának. Annak nincs jelentősége, hogy a szerződés megkötését követően az alperes által kiállított folyósítási értesítőben a kölcsön svájci frankban kifejezett összege eltérően került meghatározásra, hiszen a felperesek szerződési akarata ugyanis általuk sem vitatottan a kölcsönszerződésben meghatározott forint összegű, ámde svájci frankban nyilvántartott kölcsön folyósítására irányult, a folyósítás időpontjában ezen összegű forint kölcsön a folyósítási értesítőben megjelölt összegű svájci franknak felelt meg.

A kölcsönszerződés megfelelően tartalmazta a havi törlesztőrészlet összegét is, svájci frankban kifejezve mindkét kölcsönelem vonatkozásában, azonban figyelemmel arra, hogy a szerződés megkötése és a folyósítás tényleges időpontja között a forint/svájci frank árfolyam változott, a folyósítási értesítőben a megváltozott árfolyamra tekintettel szerepel eltérő a törlesztőrészlet. A felperesek által is aláírt kölcsönszerződés általános rész 1.2. és 3.6. pontja szerint erre a felek szerződési akarata kiterjedt.

A kölcsönszerződés a kezelési költségnek csupán az induló mértékét rögzíti, a kölcsön-szerződés általános rész 2.4. pontja szerint ez az első kamatperiódus időtartamára irányadó, ezt követően az adós a mindenkorli hirdetményben foglaltak szerinti, ettől eltérő kezelési költség megfizetésére köteles.

Ahogy az elsőfokú bíróság is helytállóan rámutatott, a felek szerződési akaratának vizsgálata során elsősorban az általuk is aláírt teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt kölcsönszerződésből kell kiindulni. A felek szerződési akaratának tartalmát bizonyítja a Pp. 195. § (1) bekezdése szerint a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozat is. A felperesek a perben nem bizonyították, hogy szerződési akaratuk ettől eltérő szerződés megkötésére irányult, ezért önmagában a kölcsönszerződésben és a visszaigazoló levélben foglalt eltérések a szerződés létre nem jöttének bizonyítására nem alkalmasak. A visszaigazoló levél, ahogy arra a felperesek is rámutattak - figyelemmel az 1/2016. Polgári jogegységi határozat 3. pontjában foglaltakra is - nem képezi a szerződés részét, csupán a fogyasztónak nyújtott tájékoztatásnak minősül, amely nem érinti a szerződés létrejöttét vagy érvényességét.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a szerződés létre nem jött a felek közötti konszenzus hiányára visszavezethetően sem állapítható meg. A szerződés megkötésének időpontjában kell vizsgálni, hogy az a szerződési akaratuknak megfelelt-e, nem vehetőek figyelembe a szerződés megkötését követő változások. A szerződés megkötésének időpontjában - ahogy arra a Kúria a 6/2013. Polgári jogegységi határozatában is rámutatott - a devizaalapú hitelek kamatmértéke jellemzően lényegesen kedvezőbb volt a forint alapú hitelek

kamatmértékénél, sem a kölcsönt nyújtó, sem a kölcsönbe vevő nem láthatta előre az árfolyam mozgásának mértékét.

A felperesek az adott szerződési konstrukciót, így devizaalapú hitelkonstrukciót is az általuk megbízott alkusszal átbeszélve, vele egyeztetve választották ki, szerződési akaratak kifejezetten ezen devizaalapú szerződés megkötésére terjedt ki. Az, hogy az utóbb bekövetkezett változásokra tekintettel ezen szerződési konstrukció már számukra nem megfelelő, a szerződéskötéskor fennálló szerződési akaraton nem változtat.

A perbeli kölcsönszerződés befektetési elemet nem tartalmaz. A felperesek két külön szerződést kötöttek, egyrészt egy életbiztosítási szerződést, melynek alanya nem az alperes, hanem a G. P. Biztosító Zrt., másrészt, ettől elkülönülten egy kölcsönszerződést az alperessel. A perben feltárt bizonyítékokra tekintettel valószínűsíthető, hogy az életbiztosítási szerződés befektetési jellegű volt, azonban ezen befektetési elemmel kapcsolatos tájékoztatást a felperesekkel szerződő biztosítónak kellett megadnia. A felek a kölcsönszerződése ettől elkülönült, annak jogi jellege is elkülönülten ítélandó meg, függetlenül attól, hogy a szerződés szerint a már létrejött életbiztosítási szerződés alapján felpereseket megillető szolgáltatást a később megkötött kölcsönszerződés teljesítésére fordítják, és a felperesek mint adósok kölcsön-szerződésből eredő kötelezettségeit is erre figyelemmel határozzák meg. Ez a két elkülönült, egymástól eltérő felek között létrejött kölcsönszerződést nem teszi egységes jogügylétté.

A devizaalapú kölcsönszerződés vonatkozásában pedig a Kúria 6/2013. - a bíróságokra kötelező - polgári jogegységi határozatában megállapította, hogy azok befektetési elemet nem tartalmaznak. Ezzel azonosan ítélte meg ezen jogviszonyok lényeges tartalmát az Európai Unió Bírósága a C-312/14. alatti döntésében annak kimondásával, hogy a törlesztőrészlet adott devizára történő átváltása csupán a kölcsön-szerződésből eredő alapvető fizetési kötelezettségek teljesítésének módjául szolgál, ezek rendeltetése nem befektetés megvalósítása, hiszen a fogyasztó kizárólag fogyasztási cikk vásárlásához vagy szolgáltatás igénybevételéhez szükséges összeghez kívánt jutni, nem árfolyamkockázat kezelése vagy devizaárfolyam spekuláció volt a célja, ekként ezek nem minősülnek befektetési szolgáltatásnak és tevékenységnek.

A felperesek fellebbezésükben is megalapozatlanul hivatkoztak arra, hogy a szerződés nem jött létre, mivel a hirdetmény nem vált az egyedi szerződés részévé. A felek egyedi kölcsönszerződése is tartalmazza a kölcsönszerződés létrejöttéhez feltétlenül szükséges elemeket, így a kölcsön összegét és az adósok által azért fizetendő ellenszolgáltatást, így a kamatot, kezelési költséget, törlesztőrészletek összegét, a törlesztés időpontját, a kölcsön futamidejét, továbbá a kölcsönszerződés devizaalapúságát is. A kölcsön-szerződés létrejöttéhez a Ptk. 523. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, ezen túlmenő rendelkezések, így a hirdetményben foglalt részletszabályok nem voltak szükségesek.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a hirdetmény/üzletszabályzat a felek szerződésének részét képezi, hiszen ahhoz a helyesen felhívott Ptk. 205/B. § (1) bekezdése alapján nem szükséges, hogy azt a felperesek részére ténylegesen átadják, különösen nem szükséges az, hogy azt az adósok külön aláírják. A felperesek maguk sem tették vitássá, hogy a hirdetmény aktuális szövege a szerződéskötés időpontjában a bankfiókban ki volt függesztve, illetőleg a bank internetes honlapján elérhető volt. A hirdetményre az I. rendű felperes által elolvasott szerződés több alkalommal is utalt, ezért a felperesi fogyasztóknak is fel kellett ismerniük, hogy azt az alperes a szerződés részének tekinti. A szerződést ennek ismeretében az alperessel megkötötték, azaz az alperes a hirdetmény megismerését a felperesek részére lehetővé tette, a felperesek pedig ezt aláírásukkal igazoltan elfogadták.

A felperesek 2007. augusztus 27. napján általuk aláírt nyilatkozatban elismerték, hogy a hirdetményt átvették és annak tartalmát megismerték. Ezt követően a teljes bizonyító erejű magánokiratban is akként nyilatkoztak, hogy a kölcsönt nyújtó hatályos hirdetményét ismerik, annak alkalmazását elfogadják. Ezen nyilatkozatukat a közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozatban is megerősítették. Figyelemmel arra, hogy ezen szerződési rendelkezések az adósok nyilatkozatát tartalmazzák, és nem a felek szerződésből eredő jogaira és kötelezettségeire vonatkoznak, azok a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet alapján tisztességtelennek nem minősülhetnek. A felperesek ezen magánokiratba és közokiratba foglalt nyilatkozatával az alperes kellően bizonyította, hogy a hirdetmény a felperesek részére átadásra került. Ennek ellenkezőjét ugyanakkor a felperesek bizonyítani nem tudták, hiszen **K. L.** e körben egyértelmű nyilatkozatot nem tett. Állította, hogy minden kinyomtatott, amit kellett, és azt átadta az ügyfeleknek, majd ezzel ellentétesen nyilatkozta, hogy az alperestől semmilyen iratot nem kapott, ezért ilyet nem tudott volna adni, e két nyilatkozata közötti ellentmondást pedig feloldani nem tudta. Ugyanakkor nem volt szükséges a hirdetmény tényleges átadása ahhoz, hogy az a felek szerződésének részévé váljék.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg továbbá, hogy a szerződés nem ütközik a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), c), d) és e) pontjába. A felperes fellebbezésében e körben az elsőfokú bíróság előtt már előadott jogi indokait ismételte, melyekre vonatkozóan az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel az ítéletábra maradéktalanul egyetértett.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg továbbá, hogy az alperes a szerződés devizaalapúságából eredő kockázatok vonatkozásában a jogszabályban, illetőleg a 2/2014. Polgári jogegységi határozatban elvárt tartalmú tájékoztatást megadta, ezen tájékoztatás egyébként az Európai Unió Bírósága által C-186/16. szám alatti ítéletben kifejtetteknek is megfelelt. A felperesek által a kölcsönszerződésben, illetőleg 2007. augusztus 27. napján aláírt nyilatkozatban foglaltak szerint részükre átadott külön íven szövegezett tájékoztató meghatározta a devizahitel fogalmát, valamint külön felhívta a figyelmet annak kockázatára, a vételi és eladási árfolyam különbözetéből, a kamatból, az árfolyam változásából eredő kockázatra egyaránt. Kiemelte az úgynevezett elszámoló árfolyam alkalmazását, az életbiztosítással kombinált jelzáloghitel tekintetében pedig kifejezetten utalt arra, hogy a biztosítás devizájának a kölcsön devizájához képesti leértékelődése esetén nem biztosítható, hogy a biztosítás hozama a futamidő alatt a kölcsöntartozás kifizetésére elegendő, ez esetben a különbözetet az adósok saját forrásból kell törlesztenie.

A külön okirat mellett maga a kölcsönszerződés is tartalmazza a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében, illetőleg a 2/2014. Polgári jogegységi határozatban elvárt tartalmú tájékoztatást. Abból egyértelműen megállapítható, hogy a nyújtott kölcsön összegét az alperes svájci frankban tartja nyilván, annak forint ellenértékét fogja teljesíteni, a kölcsön törlesztése az adósok által szintén forintban történik. A szerződés II.3.6. pontja kifejezetten tartalmazza a törlesztőrészlet forintban kifejezett összegének meghatározására vonatkozó szabályokat, így az elszámoló árfolyam figyelembevételét. E körben utal arra is, hogy az elszámoló árfolyam a devizaárfolyam várható ingadozására figyelemmel kerül megállapításra. A 3.7. pont rendelkezik a törlesztő árfolyam és elszámoló árfolyam különbözetének elszámolásáról akként, hogyha a különbözet egyenlege negatív, úgy annak megfizetésére az adós köteles. A 3.8. pont pedig arra is lehetőséget nyújt a hitelező részére, hogy amennyiben az árfolyamváltozás mértéke vagy üteme jelentős, és a törlesztő- és elszámolási különbözet egyenlege várhatóan tartósan negatív, úgy kamatperiódus közben is új elszámoló árfolyamot állapítson meg, az adósok pedig a törlesztőrészleteket ezen elszámoló árfolyam figyelembevételével voltak kötelesek megfizetni. Emellett a kölcsönszerződés 6.7. pontjában az adósok tudomásul vették, hogy az árfolyamváltozásból eredő kockázatot teljes

mértékben viselni kötelesek, az árfolyam változása olyan mértékű is lehet, amely az adósok kölcsöntörlesztési képességét veszélyezteti, mely esetben a kölcsönadó jogosult volt a kölcsöntartozás forintra váltására. A 6.10. pontban az adósok kijelentették, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatást megkapták és megértették.

Önmagában ezen rendelkezésekből is az átlagosan tájékozott és figyelmes fogyasztó számára egyértelműen ki kellett derülnie, hogy a szerződésben kirovó pénznemként meghatározott svájci frank árfolyama a szerződés futamideje alatt megváltozhat, ezen árfolyamváltozás következtében fizetési kötelezettségei megnőhetnek, akár korlátozás nélkül is, továbbá kiderülhetett számára az is, hogy az árfolyamváltozás iránya és mértéke előre nem állapítható meg, annak nincs felső határa, és az árfolyamváltozás hatásait korlátozás nélkül viselni köteles. Az átlagos fogyasztó mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztótól is elvárható annak felmérése, hogy az előre nem látható irányban és mértékben változó árfolyam és az ennek hatására változó törlesztőrészlet vállalása számára kockázatot jelent, elvárható annak mérlegelése is, hogy ezen kockázat számára gazdaságilag vállalható-e, a szerződés egyéb rendelkezései által ellentételezett-e. Ekként már maga a kölcsönszerződésből is a fogyasztó értékelheti a szerződés megkötéséből eredő esetleges gazdasági következményeket.

A felperesek már a 2016. január 15. napján benyújtott kereseti kérelmük 3. oldalán is megjegyezték ugyan, hogy a kezelési költség, illetőleg a kockázatvállalási fedezeti díjra vonatkozó szerződési feltételek álláspontjuk szerint tisztességtelenek, azonban erre keresetet nem alapítottak. Az alperes érdemi ellenkérelmét a 2016. május 25. napján megtartott tárgyaláson előterjesztette. A felperesek 2016. augusztus 26. napján hivatkoztak arra, hogy a kezelési költség, illetőleg kockázatvállalási fedezeti díj devizában való meghatározása tisztességtelen, ezen tételek tartalma ismeretlen és arra kérték a bíróságot, hogy ennek tartalma magyarázatára kötelezzék az alperest. Határozott kereseti kérelmet azonban ekkor sem terjesztettek elő a kezelési költség, illetőleg kockázatvállalási fedezeti díj tisztességtelenségének megállapítása iránt.

A Pp. 121. § (1) bekezdés e) pontja szerint a bíróság döntésére irányuló határozott kérelmet kell előterjeszteni, azaz a felperesnek kifejezetten és koncentráltan meg kell jelölni azt, hogy milyen tartalmú jogvédelmet kér a bíróságtól az alperessel szemben. A bíróság ehhez a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján kötve van. A jogi képviselővel eljáró felperes beadványa a kezelési költség, kockázatvállalási fedezeti díj vonatkozásában ugyan tartalmazta az érvényesíteni kívánt jogot, utalt arra, hogy ezen rendelkezések tisztességtelensége felmerül, azonban konkrét és határozott kérelmet e körben a bíróság döntése iránt nem terjesztett elő, a Pp. 146/A. § (1) bekezdésében meghatározott határidő leteltét követően pedig keresetét ekként nem módosíthatta.

A felperesek fellebbezésükben arra is hivatkoztak, hogy ezen szerződési kikötések tisztességtelenségét a bíróságnak hivatalból kellett volna észlelnie. Az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI.28.) PK vélemény 4/a. pontja szerint a bíróságnak csak a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján tény-ként egyértelműen megállapítható, nyilvánvaló semmisséget kell hivatalból észlelnie.

A kezelési költség, illetőleg kockázatvállalási fedezeti díj kikötésének tisztesség-telensége azonban ilyenek nem tekinthető. Önmagában az, hogy más felek között folyamatban volt egyedi ügyben más bíróság ilyen elnevezésű szerződési kikötések tisztességtelenségét megállapította, a bíróságot nem köti, annak alapján külön bizonyítás nélkül ezen szerződési kikötések tisztességtelensége nem megállapítható.

Az ítéletábra tehát az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal a per érdeme tekintetében maradéktalanul egyetértett.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helytelenül állapította meg a per tárgyának értékét, ekként helytelenül rendelkezett a felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt és felperesek által megfizetendő kereseti illeték összegéről.

A felperesek kereseti kérelme tekintetében a per tárgyának tényleges értéke nem a felperesek által állított tartozás összege, hanem a Pp. 24. § (1) bekezdése szerint a felperesek terhére az alperes által még nyilvántartott tartozás és a felperesek által megállapítani kért tartozás összegének különbözete. A felülvizsgált elszámolás adatai szerint a felperesek terhére az alperes fenti kölcsönszerződésből eredően összesen 14 544 093 forint tartozást tartott nyilván, a felperesek keresetük szerint ugyanakkor csupán 4 165 667 forinttal tartoztak. A per tárgyának értéke így 10 378 426 forint. A feljegyzett eljárási illeték összege így helyesen 622 705 forint, melynek megfizetésére a felperesek kötelesek.

Az ítéletábra mindezekre tekintettel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a felperesek által megfizetendő illeték összege tekintetében megváltoztatta, míg azt egyebekben helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért kötelesek megfizetni a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes másodfokú eljárással felmerült költségét, melyet az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján állapított meg azzal, hogy annak mértékét a (6) bekezdés szerint mérsékelte, mivel a másodfokú eljárásban tárgyalásra került sor, az alperesi jogi képviselő mindösszesen egy ellenkérelmet szerkesztett, ezért az ítéletábra a másodfokú eljárásban részére megfizetendő perköltség összegét 100 000 forint + általános forgalmi adó összegben határozta meg.

A felperesek kötelesek ugyanakkor megfizetni az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt, összesen 830 274 forint fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Debrecen, 2018. április 25.

. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -